

Disco-hond

Blacky.

Zo heet onze hond.

Niet erg origineel, dat geef ik graag toe.

Maar we wisten geen betere naam toen we - meer dan zes jaar geleden - verliefd op hem werden.

Blacky was toen nog maar een pup van een paar weken oud.

Veel zwart, met een witte vlag aan zijn staart en een witte bles op z'n kop.

Een Friese staby - niet helemaal raszuiver - hij lijkt wat op een bordercollie.

Eigenlijk een boerderijhond.

Een mollenvanger - daarvoor schijnt hij een geboren aanleg te hebben.

En zwemmen in het water - dat is zijn lust en zijn leven.

We houden maar wat veel van hem en hoewel je door een hond - net als door een baby - geen vrij leven meer hebt ... we zouden hem voor geen goud meer willen missen.

Blacky heeft van zichzelf een gevoelig en zachtaardig karakter.

Dat zeggen de hondenkenners.

Het is ook voor ons als gezin een lief en aanhankelijk dier.

Maar Blacky heeft wat problemen met kinderen en met andere honden.

Zoals elke hond - beschermt hij z'n terrein en z'n roedel.

Maar niet iedereen begrijpt dat.

Toen Blacky nog klein was hebben de buurkinderen hem eens geschopt en geslagen.

En een andere hond - zo'n grote zwarte hond - heeft hem eens zijn plaats gewezen en hem tot bloedens toe gebeten.

Blacky is daardoor 'beschadigd'. Van binnen. 't Zit tussen z'n oren. Nog steeds.

We zijn daarom extra alert als hij in de buurt van kinderen is.

En als we een zwarte hond in de verte zien aankomen ... lopen we liever een straatje om.

Soms lukt dat niet. Dan komen we hem onverwacht tegen.

We noemen hem ... de disco-hond.

Een grote pik-zwarte hond met een halsband met knipperende lichtjes.

Meestal loopt hij vast aan de lijn.

Maar soms loopt hij ook los. En dan is natuurlijk onze Blacky de klos.

Wat een agressie, wat een haat komt er dan los.

Staart omhoog, grommen, blaffen, tanden laten zien en naar elkaar bijten.

Waarom dit hondengedrag?

Gaat het hier om het recht van de sterkste of misschien om de bescherming van je roedel?

Martin Gaus, de hondenpsycholoog bij uitstek, zal er wel een antwoord op weten.

***

Soms heb ik het gevoel dat het met mensen niet anders is.

Wanneer ik 's avonds naar het Journaal kijk wordt ik er beslist niet vrolijk van.

Wat een agressie, wat een geweld.

Niet alleen ver weg: in Irak of in Israël.

Ook in eigen land: relschoppende voetbalsupporters, vandalisme in het openbaar vervoer, scholieren met messen en pistolen.

Of nog dichterbij ... agressie en geweld in gezinnen: kinderen die door ouders worden afgeblaft.

Vrouwen die door hun man worden geslagen.

Mannen die door hun vrouwen worden gekleineerd.

Ik heb er - helaas - in mijn pastoraat verschillende keren mee te maken gehad.

Wat mij wel duidelijk is geworden ... er zou wat meer respect en meer geduld moeten worden opgebracht.

Door ouders en kinderen, door mensen onderling.

Er zou wat meer gevraagd moeten worden: Waarom zeg je dat nu zo? Waarom doe je dat nu zo?

***

Kijk, bij Blacky, onze hond is het wel duidelijk.
Hij is in zijn jonge leven als kleine pup helaas beschadigd.
Misschien is dat bij de disco-hond ook wel het geval. Ik weet het niet. Ik heb nooit de gelegenheid gehad om daar met zijn baas eens over te spreken.

Ik heb er wel over kunnen spreken met ... beschadigde kinderen, beschadigde vrouwen en mannen.
Over wat er mis ging in hun levens.
En hoe zij - met liefdevolle en deskundige hulp van anderen - hun levens weer een zinvolle invulling hebben kunnen geven.
En met Gods hulp, die in Zijn Woord heeft laten opschrijven, dat er eens een rijk van vrede op aarde zal komen.
Daar zal geen agressie en geweld meer zijn.
Daar zullen geen mensen meer verdrietig zijn.
Daar zullen zelfs de dieren in vrede met elkaar omgaan.

Ik zie ze daar al samen: onze Blacky en de disco-hond.
Samen in één hondenmand.
Wat een rust zal dat straks geven.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Haarlem 2004